

U S T A W A

z dnia 2016 r.

o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady systemu monitorowania drogowego przewozu towarów;
- 2) odpowiedzialność za naruszenie obowiązków związanych z drogowym przewozem towarów podmiotu wysyłającego, podmiotu odbierającego lub kierującego środkiem transportu.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) data zakończenia przewozu towarów – datę dostarczenia towarów na terytorium kraju albo datę objęcia na terytorium kraju procedurą celną towaru będącego przedmiotem przewozu albo datę wyjazdu z terytorium kraju;
- 2) numer referencyjny – unikatowy identyfikator określonej ilości towarów tego samego rodzaju przewożonych od jednego nadawcy towarów do jednego odbiorcy towarów jednym środkiem transportu będących przedmiotem zgłoszenia przewozu towarów;
- 3) podmiot odbierający – osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium kraju, do której mają być dostarczone towary, których przewóz kończy się na terytorium kraju;
- 4) podmiot wysyłający – osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium kraju będąca nadawcą towarów, których przewóz rozpoczyna się na terytorium kraju;
- 5) przewóz towarów – każde przemieszczenie towarów na terytorium kraju środkiem transportu po drodze publicznej lub po innej drodze ogólnodostępnej, z uwzględnieniem postojów wymaganych podczas tego przemieszczania oraz czynności związanych z tym przemieszczaniem;
- 6) system monitorowania przewozu towarów – zespół czynności polegających na gromadzeniu, przetwarzaniu i analizowaniu danych o przewozie towarów oraz kontrolę wypełniania obowiązków wynikających z ustawy;

- 7) środek transportu – pojazd samochodowy lub zespół pojazdów samochodowych w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.¹⁾);
- 8) terytorium kraju – terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 9) terytorium państwa członkowskiego – terytorium państwa członkowskiego wchodzącego w skład Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska;
- 10) terytorium państwa trzeciego – terytorium państwa niewchodzącego w skład Unii Europejskiej;
- 11) wyznaczone miejsce – miejsce przeznaczone do pozostawienia, strzeżenia i przechowywania środków transportu lub towarów.

Art. 3. 1. Przewóz towarów jest objęty systemem monitorowania przewozu towarów z zastosowaniem środków technicznych służących do monitorowania.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, przewóz towarów, który nie podlega systemowi monitorowania przewozu towarów, uwzględniając charakter przewozu towarów lub zapewnienie skuteczności i sprawności systemu monitorowania przewozu towarów.

Art. 4. 1. Środki techniczne służące monitorowaniu przewozu towarów obejmują:

- 1) elektroniczny rejestr służący do przesyłania oraz gromadzenia i przetwarzania danych ze zgłoszenia przewozu towarów, zwanego dalej „zgłoszeniem”, uzupełnienia, unieważnienia i aktualizacji zgłoszenia, zwany dalej „rejestrem”;
- 2) urządzenie składające się z systemu łączności ruchomej opartego na standardzie GSM-GPRS i pozycjonowania satelitarnego, zwane dalej „lokalizatorem”;
- 3) system komunikacyjny i monitorujący służący do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania danych z lokalizatorów oraz rejestru.

2. Administratorem danych przetwarzanych w rejestrze w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922) jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.

3. Do danych gromadzonych w rejestrze, nie stosuje się obowiązku określonego w art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1448, z 2013 r. poz. 700, 991, 1446, 1611, z 2014 r. poz. 312, 486, 529, 768, 822, 970, z 2015 r. 211, 541, 591, 933, 1038, 1045, 1273, 1326, 1335, 1359, 1649, 1830, 1844, 1893, 2183, 2281 oraz z 2016 r. poz. 266, 352 i 1250.

Art. 5. 1. W przypadku przewozu towarów rozpoczynającego się na terytorium kraju podmiot wysyłający jest obowiązany przesłać do rejestru, nie później niż na 3 godziny przed rozpoczęciem przewozu towarów, zgłoszenie, uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia i przekazać ten numer kierującemu środkiem transportu.

2. Zgłoszenie zawiera:

- 1) planowaną datę rozpoczęcia przewozu;
- 2) dane podmiotu wysyłającego;
- 3) dane odbiorcy towarów;
- 4) numer identyfikacji podatkowej podmiotu wysyłającego;
- 5) numer identyfikacji podatkowej odbiorcy towarów albo numer, za pomocą którego odbiorca towarów jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- 6) dane adresowe miejsca załadunku towarów;
- 7) dane adresowe miejsca dostarczenia towarów;
- 8) dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu, w szczególności rodzaj towarów, pozycję CN lub pozycję PKWiU, wartość netto towaru, ilość towaru, masę brutto i masę netto towarów.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, kierujący środkiem transportu jest obowiązany:

- 1) przed rozpoczęciem przewozu towarów uzupełnić zgłoszenie o:
 - a) numer rejestracyjny środka transportu,
 - b) dane kierującego środkiem transportu,
 - c) datę faktycznego rozpoczęcia przewozu,
 - d) miejsce dostarczenia towarów albo zakończenia przewozu na terytorium kraju,
 - e) indywidualny numer lokalizatora,
 - f) numer dokumentu przewozowego towarzyszącego przewożonemu towarowi;
- 2) po zakończeniu przewozu towarów uzupełnić zgłoszenie o datę zakończenia przewozu na terytorium kraju.

4. Podmiot odbierający uzupełnia zgłoszenie o informację o odbiorze towarów.

Art. 6. 1. W przypadku przewozu towarów z państwa członkowskiego albo z państwa trzeciego na terytorium kraju podmiot odbierający jest obowiązany przesłać do rejestru, nie później niż na 3 godziny przed rozpoczęciem przewozu na terytorium kraju, zgłoszenie,

uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia i przekazać ten numer kierującemu środkiem transportu.

2. Zgłoszenie zawiera:

- 1) dane podmiotu odbierającego;
- 2) dane nadawcy towarów;
- 3) numer identyfikacji podatkowej podmiotu odbierającego,
- 4) numer identyfikacji podatkowej nadawcy towarów albo numer, za pomocą którego nadawca towarów jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- 5) dane adresowe miejsca dostarczenia towaru;
- 6) dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu, w szczególności rodzaj towaru, pozycję CN lub pozycję PKWiU, wartość netto towaru, ilość towaru, masę brutto i masę netto towaru.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, kierujący środkiem transportu jest obowiązany:

- 1) przed rozpoczęciem przewozu na terytorium kraju uzupełnić zgłoszenie o:
 - a) numer rejestracyjny środka transportu,
 - b) dane kierującego środkiem transportu,
 - c) miejsce i datę rozpoczęcia przewozu na terytorium kraju,
 - d) numer zezwolenia drogowego, o ile jest wymagane,
 - f) dane adresowe miejsca dostarczenia towarów,
 - g) indywidualny numer lokalizatora,
 - h) numer dokumentu przewozowego towarzyszącego przewożonemu towarowi;
- 2) po dostarczeniu towarów uzupełnić zgłoszenie o datę zakończenia przewozu towarów na terytorium kraju.

4. Podmiot odbierający uzupełnia zgłoszenie o informację o odbiorze towarów.

Art. 7. 1. W przypadku przewozu towarów z jednego państwa członkowskiego do drugiego państwa członkowskiego albo państwa trzeciego, kierujący środkiem transportu jest obowiązany przesłać do rejestru przed rozpoczęciem przewozu na terytorium kraju, zgłoszenie i uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia.

2. Zgłoszenie zawiera:

- 1) dane kierującego środkiem transportu;
- 2) dane nadawcy towarów;

- 3) dane odbiorcy towarów;
- 4) datę i miejsce rozpoczęcia przewozu na terytorium kraju ;
- 5) datę i miejsce zakończenia przewozu na terytorium kraju;
- 6) dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu, w szczególności rodzaj towaru, pozycję CN lub pozycję PKWiU, wartość netto towaru, ilość towaru, masę brutto i masę netto towaru;
- 7) numer dokumentu przewozowego towarzyszącego przewożonemu towarowi;
- 8) numery rejestracyjne środka transportu;
- 9) indywidualny numer lokalizatora.

Art. 8. 1. Podmiot wysyłający, podmiot odbierający oraz kierujący środkiem transportu są obowiązani niezwłocznie aktualizować dane zawarte w zgłoszeniu.

2. Dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu zawarte w zgłoszeniu nie podlegają aktualizacji.

Art. 9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób i tryb przesyłania zgłoszeń przewozu towarów, uzupełnienia, aktualizacji i unieważnienia zgłoszenia przewozu towarów, uwzględniając potrzebę zapewnienia monitorowania przewozu towarów;
- 2) tryb postępowania podmiotów wysyłających, podmiotów odbierających i kierujących środkiem transportu w przypadku niedostępności rejestru, uwzględniając potrzebę zapewnienia monitorowania przewozu towarów;
- 3) sposób przekazywania i zakres informacji o rozpoczęciu albo zakończeniu przewozu towarów w przypadku niedostępności rejestru, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa, wiarygodności i niezaprzeczalności danych zawartych w informacji oraz potrzebę ich ochrony przed nieuprawnionym dostępem.

Art. 10. 1. Kierujący środkiem transportu jest obowiązany posiadać numer referencyjny.

2. Numer referencyjny jest ważny 10 dni od dnia jego nadania przez rejestr.

Art. 11. 1. Środek transportu, którym dokonywany jest przewóz towarów podlega wyposażeniu w lokalizator.

2. Kierujący środkiem transportu jest obowiązany uruchomić lokalizator:

- 1) przed rozpoczęciem przewozu – w przypadku przewozu, o którym mowa w art. 5 ust. 1;

2) niezwłocznie po rozpoczęciu przewozu na terytorium kraju – w przypadku przewozu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1.

3. Wyłączenie lokalizatora może nastąpić nie wcześniej niż z chwilą:

- 1) dostarczenia towarów do miejsca dostarczenia towarów na terytorium kraju, a w przypadku kilku miejsc dostarczenia towarów na terytorium kraju z chwilą dostarczenia towarów do ostatniego miejsca dostarczenia towarów na terytorium kraju;
- 2) objęcia na terytorium kraju procedurą celną;
- 3) zakończenia przewozu na terytorium kraju.

4. Kierujący środkiem transportu, w przypadku stwierdzenia niesprawności lokalizatora, jest obowiązany do niezwłocznego zatrzymania się na najbliższym parkingu lub zatoce postojowej. Przewóz towarów może być kontynuowany po usunięciu niesprawności lokalizatora albo jego wymianie albo przeładunku towarów na środek transportu wyposażony w sprawny lokalizator.

5. Lokalizator dostarcza oraz zapewnia jego serwis podmiot wyłoniony w trybie przepisów o zamówieniach publicznych.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia wykaz punktów dystrybucji lokalizatorów w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu na podstawie danych przekazanych przez podmiot, o którym mowa w ust. 5.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji, określi, w drodze rozporządzenia, warunki techniczne lokalizatora, uwzględniając konieczność prawidłowego przetwarzania i zabezpieczenia danych rejestrowanych w trakcie przewozu towarów, a także prawidłowość rejestrowania, gromadzenia, odtwarzania, przechowywania, zabezpieczenia i udostępniania tych danych dla potrzeb systemu monitorowania.

8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia sposób użytkowania lokalizatora, uwzględniając konieczność prawidłowego przetwarzania i zabezpieczenia danych rejestrowanych w trakcie przewozu towarów, a także prawidłowość rejestrowania, gromadzenia, odtwarzania, przechowywania, zabezpieczenia i udostępniania tych danych dla potrzeb systemu monitorowania przewozu towarów.

Art. 12. 1. Podmiotami uprawnionymi do korzystania z danych zgromadzonych w rejestrze oraz ich przetwarzania za pomocą urządzeń telekomunikacyjnych są:

- 1) organy Służby Celnej;

- 2) naczelnik urzędu skarbowego i dyrektor izby skarbowej;
- 3) organy kontroli skarbowej;
- 4) funkcjonariusze Policji w celu wykonywania kontroli przewozu towarów;
- 5) funkcjonariusze Straży Granicznej w celu wykonywania kontroli przewozu towarów.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może wyrazić zgodę na nieodpłatne udostępnianie danych zgromadzonych w rejestrze, na wniosek:

- 1) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
- 2) Agencji Wywiadu;
- 3) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu;
- 4) Policji;
- 5) Inspekcji Transportu Drogowego;
- 6) Straży Granicznej;
- 7) Służbie Wywiadu Wojskowego;
- 8) Służbie Kontrwywiadu Wojskowego.

Art. 13. 1. Kontrola przewozu towarów polega na sprawdzeniu przestrzegania obowiązków podmiotu wysyłającego, podmiotu odbierającego oraz kierującego środkiem transportu w zakresie dokonywania zgłoszenia przewozu towarów, uzupełniania, aktualizacji zgłoszenia oraz zainstalowania i funkcjonowania lokalizatora, a także sprawdzeniu zgodności danych zawartych w zgłoszeniu ze stanem faktycznym.

2. Kontrolę przewozu towarów przeprowadzają funkcjonariusze celni, inspektorzy kontroli skarbowej lub pracownicy zatrudnieni w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych kontroli skarbowej, o których mowa w art. 11g ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 720 i 1165).

3. Kontrolę przewozu towarów przy wykonywaniu swoich zadań mogą również przeprowadzać:

- 1) funkcjonariusze Policji;
- 2) funkcjonariusze Straży Granicznej.

4. Kierujący środkiem transportu jest obowiązany w toku kontroli, na żądanie funkcjonariusza celnego, inspektora kontroli skarbowej, pracownika urzędu kontroli skarbowej, funkcjonariusza Policji oraz funkcjonariusza Straży Granicznej, zwanego dalej „kontrolującym”:

- 1) podać numer referencyjny właściwy dla dokonywanego przewozu towarów albo udostępnić informacje przekazane w przypadku niedostępności rejestru;

- 2) umożliwić sprawdzenie zainstalowania i funkcjonowania lokalizatora;
- 3) umożliwić sprawdzenie zgodności przewożonego towaru z zadeklarowanym w zgłoszeniu, w tym pobieranie próbek towarów;
- 4) okazać inne wymagane prawem dokumenty związane z przewozem towarów.

5. Do kontroli przewozu stosuje się uprawnienia kontrolującego określone w przepisach regulujących zakres działania kontrolującego.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki i tryb wykonywania kontroli przewozu, uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawdzenia zgodności przewożonego towaru z zadeklarowanym w zgłoszeniu oraz zainstalowania i funkcjonowania lokalizatora, a także potrzebę zapewnienia sprawności i skuteczności wykonywanych czynności;
- 2) wzory dokumentów stosowanych w toku kontroli przewozu, uwzględniając potrzebę zapewnienia prawidłowego dokumentowania czynności kontroli oraz jednolitości stosowanej dokumentacji.

Art. 14. 1. Jeżeli w trakcie kontroli:

- 1) nie zostanie przedstawiony przez kierującego środkiem transportu numer referencyjny dla dokonywanego przewozu towarów albo informacje przekazane w przypadku niedostępności rejestru,
- 2) towar nie odpowiada, co do rodzaju lub ilości towarowi wskazanemu w zgłoszeniu,
- 3) stwierdzono brak zainstalowania lub funkcjonowania lokalizatora

– na środek transportu mogą zostać nałożone zamknięcia urzędowe, może zostać pobrana próbka towaru lub mogą zostać podjęte czynności zmierzające do skierowania albo usunięcia środka transportu do wyznaczonego miejsca wskazanego przez kontrolującego.

2. W przypadku nałożenia zamknięć urzędowych kierujący środkiem transportu jest obowiązany przedstawić środek transportu do jednostki organizacyjnej Służby Celnej zlokalizowanej najbliżej miejsca zakończenia przewozu towarów na terytorium kraju w celu ich usunięcia.

3. W przypadku nałożenia na środek transportu zamknięcia urzędowego kontrolujący pobiera od kierującego środkiem transportu kaucję w wysokości 1000 zł.

4. Kaucję pobiera się w formie gotówkowej, za pokwitowaniem na druku ścisłego zarachowania, lub za pomocą instrumentu płatniczego.

5. W przypadku pobrania kaucji za pomocą instrumentu płatniczego kierujący środkiem transportu ponosi koszty opłat i prowizji związanych z taką formą zapłatą.

6. Kaucja jest przechowywana na nieoprocentowanym wyodrębnionym rachunku bankowym właściwej izby celnej.

7. Kaucję pobraną w formie gotówkowej przekazuje się na rachunek bankowy właściwej izby celnej, w terminie 3 dni roboczych od dnia pobrania kaucji.

8. Kaucja pobrana:

- 1) w formie gotówkowej podlega zwrotowi na rachunek bankowy wskazany przez kierującego środkiem transportu ,
- 2) przy pomocy instrumentu płatniczego podlega zwrotowi na rachunek bankowy właściwy dla instrumentu płatniczego

– w terminie 7 dni od dnia usunięcia zamknięć urzędowych, o którym mowa w ust. 2.

9. Kaucja pobrana w związku z nałożeniem zamknięć urzędowych nie podlega zwrotowi, w przypadku niedopełnienia przez kierującego środkiem transportu obowiązku, o którym mowa w ust. 2, w terminie 30 dni od daty kontroli. Kaucja stanowi dochód budżetu państwa.

10. Minister do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, izbę celną, na rachunek której dokonuje się wpłaty kaucji, uwzględniając przygotowanie organizacyjne izby celnej.

Art. 15. W przypadku ujawnienia w trakcie kontroli niedokonania zgłoszenia, przewóz towarów może być kontynuowany po przesłaniu odpowiednio przez podmiot wysyłający, podmiot odbierający albo kierującego środkiem transportu zgłoszenia i uzyskaniu numeru referencyjnego.

Art. 16. W przypadku:

- 1) niedokonania zgłoszenia odpowiednio przez podmiot wysyłający albo podmiot odbierający,
- 2) stwierdzenia, że towar nie odpowiada, co do rodzaju lub ilości wskazanemu w zgłoszeniu

– odpowiednio na podmiot wysyłający albo podmiot odbierający, nakłada się karę pieniężną w wysokości 46% wartości netto towaru będącego przedmiotem przewozu.

Art. 17. 1. W przypadku niedokonania zgłoszenia przez kierującego środkiem transportu, na kierującego środkiem transportu nakłada się karę pieniężną w wysokości 20 000 zł.

2. W przypadku przewozu towarów, który podlega obowiązkowi zgłoszenia przez odpowiednio podmiot wysyłający albo podmiot odbierający i niedokonano zgłoszenia takiego przewozu, na kierującego środkiem transportu nakłada się karę pieniężną w wysokości 20 000 zł.

3. W przypadku stwierdzenia, że towar nie odpowiada, co do rodzaju lub ilości wskazanemu w zgłoszeniu dokonanym przez kierującego środkiem transportu, na kierującego środkiem transportu nakłada się karę pieniężną w wysokości 20 000 zł.

Art. 18. Dane dotyczące ilości lub masy towaru uważa się za prawidłowe, jeżeli stwierdzone rozbieżności w stosunku do ilości lub masy towaru wskazanej w zgłoszeniu wynoszą nie więcej niż 10%.

Art. 19. 1. W przypadku gdy kierujący środkiem transportu nie uzupełni zgłoszenia o dane, o których mowa w art. 5 ust. 3 i art. 6 ust. 3, na kierującego środkiem transportu nakłada się karę pieniężną w wysokości 5000 zł.

2. W przypadku gdy kierujący nie wyposaży środka transportu w lokalizator albo lokalizator nie zostanie uruchomiony przez kierującego środkiem transportu najpóźniej z chwilą rozpoczęcia przewozu towarów na terytorium kraju lub lokalizator zostanie wyłączony przed zakończeniem przewozu towarów albo naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 11 ust. 4, na kierującego środkiem transportu nakłada się karę pieniężną w wysokości 20 000 zł.

3. W przypadku gdy kierujący środkiem transportu nie poda w toku kontroli numeru referencyjnego na kierującego środkiem transportu nakłada się karę pieniężną w wysokości 1000 zł.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do kierującego środkiem transportu obowiązującego do przesłania zgłoszenia.

Art. 20. W przypadku gdy podmiot wysyłający, podmiot odbierający, kierujący środkiem transportu:

- 1) nie wykona obowiązku, o którym mowa w art. 8,
- 2) zgłosi dane niezgodne ze stanem faktycznym inne niż dotyczące towaru

– odpowiednio na ten podmiot albo kierującego środkiem transportu nakłada się karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

Art. 21. Jeżeli nie można ustalić wartości netto przewożonego towaru, za podstawę nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 16, przyjmuje się średnią wartość rynkową towaru na rynku krajowym, pomniejszoną o należną kwotę podatku od towarów i usług oraz kwotę akcyzy.

Art. 22. 1. Karę pieniężną nakłada się w drodze decyzji administracyjnej.

2. Organem właściwym do nałożenia kary pieniężnej jest dyrektor izby celnej właściwy dla miejsca kontroli, z zastrzeżeniem art. 24.

3. Do kar pieniężnych w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.²⁾).

Art. 23. 1. Kontrolujący, o którym mowa w art. 13 ust. 3, który ujawni naruszenie, za które ustawa przewiduje karę pieniężną, przekazuje dokumenty z przeprowadzonej kontroli dyrektorowi izby celnej właściwemu ze względu na miejsce kontroli, z zastrzeżeniem art. 24.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do kontrolujących będących inspektorami kontroli skarbowej oraz pracownikami urzędu kontroli skarbowej.

Art. 24. W przypadku stwierdzenia w trakcie kontroli podatkowej albo postępowania kontrolnego naruszeń podlegających karze pieniężnej, o której mowa w art. 16, organ podatkowy albo organ kontroli skarbowej, który ujawnił naruszenie, przekazuje dokumenty związane z ujawnionym naruszeniem dyrektorowi izby celnej właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu podlegającego tej karze.

Art. 25. 1. W przypadku gdy stroną postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej jest kierujący środkiem transportu, karę pieniężną nakłada się w drodze decyzji uproszczonej.

2. Decyzja uproszczona zawiera: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie zawierające wysokość nałożonej kary pieniężnej, uzasadnienie faktyczne, pouczenie, w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 978, 1197, 1269, 1311, 1649, 1923, 1932 oraz z 2016 r. poz. 195, 615, 846, 1228 i 1579.

3. Organem właściwym do wydania decyzji uproszczonej jest organ, którego kontrolujący dokonuje kontroli przewozu towarów.

4. Na potrzeby postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej w drodze decyzji uproszczonej znosi się właściwość miejscową organu, którego kontrolujący dokonuje kontroli przewozu towarów.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, w postępowaniu przed organem I instancji art. 165 § 2 i § 4 oraz art. 200 § 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa nie stosuje się.

6. Decyzję uproszczoną doręcza się niezwłocznie kierującemu środkiem transportu.

7. Decyzja uproszczona podlega natychmiastowemu wykonaniu.

8. Strona może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji uproszczonej wnieść odwołanie do właściwego dyrektora izby celnej za pośrednictwem organu, który wydał decyzję. W przypadku wniesienia odwołania właściwy dyrektor izby celnej wydaje decyzję, o której mowa w art. 233 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Przepisu art. 233 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa nie stosuje się.

Art. 26. 1. Karę pieniężną uiszcza się na rachunek bankowy właściwej izby celnej w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się ostateczna.

2. Karę pieniężną nakładaną w drodze decyzji uproszczonej pobiera kontrolujący w formie gotówkowej, za pokwitowaniem na druku ścisłego zarachowania, lub za pomocą instrumentu płatniczego.

3. W przypadku poboru kary pieniężnej za pomocą instrumentu płatniczego przepis art. 14 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

4. Karę pieniężną pobraną w formie gotówkowej przekazuje się na rachunek bankowy właściwej izby celnej, w terminie 3 dni roboczych od dnia jej pobrania.

5. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

6. Minister do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, izbę celną, na rachunek której dokonuje się wpłaty kary pieniężnej, uwzględniając przygotowanie organizacyjne izby celnej.

Art. 27. Obowiązek zapłaty kary pieniężnej przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zapłata powinna nastąpić.

Art. 28. W przypadku nieuiszczenia kary pieniężnej nałożonej w drodze decyzji uproszczonej, kontrolujący zatrzymuje, za pokwitowaniem, dokumenty środka transportu i kieruje albo usuwa środek transportu wraz z towarem do wyznaczonego miejsca.

Art. 29. 1. Opłaty za usunięcie, pozostawienie, strzeżenie i przechowywanie środka transportu lub towarów w wyznaczonym miejscu uiszcza kierujący środkiem transportu.

2. Dyrektor izby celnej ustala, w drodze postanowienia, wysokość opłat usunięcia i pozostawienia, strzeżenia i przechowywania środka transportu lub towarów w wyznaczonym miejscu, osoby obowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

3. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 2, służy zażalenie.

Art. 30. Zwrot środka transportu lub towarów z wyznaczonego miejsca następuje po uiszczeniu kary pieniężnej oraz kosztów, o których mowa w art. 29 ust. 1.

Art. 31. W przypadku nieuiszczenia kary pieniężnej nałożonej w drodze decyzji uproszczonej w ciągu 30 dni od dnia wymagalności decyzji nakładającej karę pieniężną, do środka transportu stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, 868, 1228, 1244) dotyczące egzekucji należności pieniężnych z ruchomości.

Art. 32. 1. Dyrektor izby celnej może powierzyć prowadzenie wyznaczonego miejsca innym podmiotom.

2. Opłata za strzeżenie i przechowywanie w wyznaczonym miejscu, którego prowadzenie powierzono innemu podmiotowi, nie stanowi dochodu budżetu państwa.

Art. 33. 1. Opłatę za strzeżenie i przechowywanie środków transportu lub towarów w wyznaczonym miejscu uiszcza się na rzecz:

- 1) właściwego organu Służby Celnej, w przypadku gdy miejsce to prowadzi organ Służby Celnej;
- 2) podmiotu, któremu powierzono prowadzenie wyznaczonego miejsca, w przypadku gdy nie prowadzi go organ Służby Celnej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, właściwy dyrektor izby celnej, biorąc pod uwagę koszty pozostawienia, strzeżenia i przechowywania środków transportu lub towarów ustala z podmiotem, któremu powierzono prowadzenie wyznaczonego miejsca wysokość opłaty za pozostawienie w wyznaczonym miejscu.

3. Wysokość stawki kwotowej opłat, o których mowa w art. 29 ust. 1, odpowiada średniej cenie rynkowej usług w zakresie usuwania, strzeżenia i przechowywania środków transportu i towarów na obszarze właściwości danej izby celnej.

4. Ustala się maksymalną wysokość stawek kwotowych opłat, o których mowa w art. 29 ust. 1:

1) środek transportu:

- a) o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t – za usunięcie – 476 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 39 zł,
- b) o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t do 7,5 t – za usunięcie - 594 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 51 zł,
- c) o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 t do 16 t – za usunięcie – 841 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 73 zł,
- d) o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 t – za usunięcie – 1239 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 133 zł,
- e) przewożący materiały niebezpieczne – za usunięcie – 1508 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 196 zł;

2) towar – za usunięcie – 1508 zł; za każdą dobę przechowywania i strzeżenia – 4 zł za 1 m³ albo 0,80 zł za 1 m² powierzchni magazynowej.

5. Maksymalne stawki opłat określone w ust. 3, obowiązujące w danym roku kalendarzowym ulegają corocznie zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego.

6. Na każdy rok kalendarzowy minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” maksymalne stawki opłat, o których mowa w ust. 4, z uwzględnieniem zasady określonej w ust. 5, zaokrąglając je w górę do pełnych złotych.

Art. 34. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355, z późn. zm.³⁾) w art. 1 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Policja realizuje także zadania wynikające z ustawy z dnia 2016 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 35. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2015 r. poz. 990, z późn. zm.⁴⁾) w art. 2 w ust. 1 w pkt 12 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13 w brzmieniu:

„13) wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 2016 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 36. Przepisy art. 16 do art. 28 oraz art. 30 w zakresie kary pieniężnej nie stosuje się do zdarzeń, które miały miejsce w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 stycznia 2017 r.

Art. 37. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r., z wyjątkiem art. 4 ust. 1 pkt 1 w zakresie lokalizatora, art. 5 ust. 3 pkt 1 lit. e, art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. g, art. 7 ust. 2 pkt 9, art. 11, art. 13 ust. 4 pkt 2, art. 14 ust. 1 pkt 3, art. 19 ust. 2, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2017 r.

ZA ZGODNOŚĆ POD WZGLĘDEM PRAWNYM,

LEGISLACYJNYM I REDAKCYJNYM

Renata Łućko

Zastępca Dyrektora

Departamentu Prawnego w Ministerstwie Finansów

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 529, 1045, 1066, 1217, 1268, 1890, 2023 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 147, 437, 669, 862, 904 i 960.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. 1269, 1479, 1642, 1830, 1890, 2023, z 2016 r. poz. 147, 669, 904, 1165 i 1228.